

Fru Bertha sad med Pegefingeren under Hagen og saae modløs ud.

Hun havde i de senere Aar ofte ønsket, at hun ejede en Mands Kraft og besad Evne til at tale til Masserne. Hun vilde da raabe det ud paa alle Torve, at Tiden var af Lave og maatte bringes til Fornuft. Hun vilde kalde især paa Ungdommen for at vække den til Selvbesindelse. Ak — og nu, hvor det blot galdt om at gaa hen til en gammel Ven for at tale ham tilrette, blev hun straks fuld af allehaande Betænkeligheder.

„Jeg veed ikke rigtig, hvad jeg skal sige til det, Tyrstrup! Mit Syn paa Enslev kender De. At det er en Ulykke baade for ham selv og for hele Landet, at han ikke faldt til Ro paa sit „Fredsholm“, det har vi før talt om, og paa det Punkt er vi ganske enige. Men vi har Folk i Partiet, hvis Ærinde jeg ikke ønsker at gaa. Allermindst, naar det gælder Enslev.“

„Jeg forstaar, hvem De tænker paa. Men netop disse Mænds Indflydelse vil vokse stærkt i en krigerisk Situation, saa heller ikke i den Henseende gaar De mod Deres egne Ønsker ved at paatage Dem denne Mission. Der er fra en vis Side i Partiet indkaldt til et privat Møde iaften, og jeg har maattet love at komme tilstede. Her vil jeg blive nødsaget til at give Oplysning om Enslevs Demonstration, dersom han ikke forinden bringes til Fornuft. Jeg maa derfor desværre bede Dem om at handle uden Opsættelse.“

„Et Møde? Jeg har lagt Mærke til, at Gjærup har været saa virksom i den sidste Tid. Det varsler ikke godt . . . Og et privat Partimøde? Det lyder underligt. Næsten som en Sammensværgelse. Og De har lovet at komme tilstede?“

„Jeg har mine Grunde.“

Deres Øjne mødtes uvilkaarligt; og da Ministerchefen derefter slog sine ned, lagde Fru Bertha Haanden paa hans Arm og sagde med sørgmodig Fortrolighed:

„Det er virkelig godt, Tyrstrup, at jeg kender Dem saa nøje, som jeg gør. Ellers vilde vel ogsaa jeg begynde at blive bange for Dem. — De er en modig Mand! Man skulde næsten tro, De ikke vidste, hvad Folk mener om Dem. De gaar saa rolig om-